

en prijzen.
r. scholen maar op,
n de schaduw staan
tische beginsel leeft
uitgewerkt voor de
school, die de huma-
die uit het huma-
leven, is een surro-
een „noodgeboort-
moet worden. Laten
het voor dit doel
mbare school. Dan
za, dan helpen we
we meegeteld. Dan
nair. Dan gedragen
rdienen en waarmee

maar niet zonder
it! Zeker! Maar —
en waardeert men

nuut een bepaald
sepaalde levens- en
raag, welke levens-
na houdt, of hij
f hij ernstig bezig
als in zijn levens-
suring van het eene
net eigen stijl. Elk
en worden.
er vakken, die hij
betrokken werden,
eend blad spreekt
drijkskunde.

zulk een opvatting
achen er dergelijke
venwel moeten we
hen, die heel het
de beademing van
zijn, dat het niet
inde, Geschiedenis,
wijze, zoals zij
miging voor Chris-
anders over. In
9, uitgegeven door
als doel van het
(Aardrijkskunde)
kennen en te ver-
let aardrijk is des
dd met die daarin

te:
op de Christelijke
lat er, telkens op
God de Schepper
ij den mens tot
olmatig heeft in-

at de mens de
nde-onderwijs, dat
iving en economi-
sch van ons be-
schillende uitingen,
eling der verschil-
ms aardrijkskunde-
nde;

bij ons veel ge-
ol niet of nauwe-
tinn, de zending-
t, stichtingen van
e scholen terlege

je geven van een
t. Indië, door God
wezen aan ± 70
deel tot het Ma-
of heidenen zijn.
het Christendom
Mohammed verteld
pen.

ar verdreven Hin-
eidenen getekend
t. De geschieden-
ngen van de O.L.
elden worden be-
proken; een kleine
tekenhuizen. Van
ordt gewaagd. De
at de I.L. in be-
heeft geschapen
chter van Ps. 104

groot zijn Uwe
rijheid gemaakt;
nks, als de school
heid'nen door Uw
t de meester de
t troon van God-
erlost, de knieën
kleurlingen kocht
zendelingen wil
uwen de wijsheid
n, maar moeilijke

erd, worden ook
erwonden behan-
ergeten, maar —
ooran. Die zijn
een beurt, maar

vakken als Vad.
ijke wijze te be-
„De Reformatie“

Ik hoop, dat dit een voorbeeld voldoende mag zijn om te laten zien, dat genoemde vakken op een andere wijze worden gegeven dan men op de Openbare school pleegt te doen.

Een Geschiedenis- of Aardrijkskundeles, die ook had kunnen worden gegeven op de Openbare school, is daarmee, in 'algemeen gesproken, veroordeeld. Hetzelfde geldt van de boekjes, die we op onze scholen gebruiken. Als ze zoo, zonder meer, ook op de Staatsschool gebruikt kunnen worden, zijn ze voor ons niet geschikt.

Ik weet, dat zulke methodes voorkomen, maar ze dienen te verdwijnen en vervangen te worden door andere, die duidelijk een christelijk karakter vertoonen, want een Christelijke school moet zijn en meer en meer worden een school met eigen stijl.

Groningen.

K. VAN HUIZEN.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN

Dr. H. BEETS WAARSCHUWT.

Opmerkelijk is in „Missionary Monthly“, Juni 1946, een waarschuwing van Dr. H. Beets. Hij vermeldt de z.g. oecumenische synode, die is aangekondigd, en geeft ongeveer dezelfde kritiek als ook onzerzijds vernomen wordt, n.l. dat de bedoelde vergadering in feite niet oecumenisch is, en ook geen synode, doch meer een conferentie. Hij hoopt zelfs, dat de naam synode zal vermeden worden. De wensch is te laat, althans voor wat de reclame-taal der „synode“ van Utrecht 1946 betreft; en we zijn blij, dat we in Sneek 1939 hebben gewaarschuwd tegen overijling; ook toen begon men al dadelijk te praten over een oecumenische synode. Destijds was Dr. Beets een beetje boos op me, vanwege mijn verzet; het doet me genoegen, dat na 7 jaar Dr. Beets me zakelijk toch gelijk geeft.

Ook in ander opzicht geeft Dr. Beets zichzelf een brevet van overhaasting. Hij heeft G. Ch. Aalders toegestaan in zijn blad ons te besmeuren met een infaam artikel over de schismatische schandalen hier in Nederland. Al de kwaadsprekerijjes, waarmee de leiders van het schisma ter synode hun synodeleden hebben vergiftigd, vóór de fatale beslissing viel, kwamen in dat artikel naar voren. Dr. Beets heeft ook daarna in dezelfde richting laten schrijven. Maar nu begint hij te waarschuwen. Hij zegt, te vrezen, dat men van nederlandsche zijde de kwestie, die hier inzake 1905 gerezen is, zal probeeren over te brengen naar Amerika. Hoofddargument is: de nederlandsche schismatieken (dat zijn dus de synodes, we spraken hierin onze taal) hebben zich van de Amerikanen geen zier aangetrokken, toen ze hier de boel in brand staken. En nu zitten ze met een credo (dat van 1905!) dat geen enkele andere instantie in de heele wereld aanvaardt. En waarom zou men nu de Amerikaanse kerken spannen voor het geval van de kwestie, die over 1905 ontstaan is?

Dr. Beets moge nu verder gaan. Laat hem openlijk verklaren, dat al de applausgeveer van de Amerikaanse pers aan de V.U.-schismatiek onbezonnen werk geweest is. Laat hem de correspondentie her-openen met onze kerken, die niets anders hebben gedaan dan te weigeren de consensie te binden aan een credo, dat verder niemand in de wereld aanvaardt en dat maar misère heeft gegeven. Heusch Dr. Beets, wij gaan door smaad en laster heen rustig onzen gang. Wij zijn oecumenisch, want WIJ hebben den kansel niet gebonden aan een „creed no other body in the whole world holds“.

K. S.

POPULAIR-WETEN- SCHAPPELUKE SCHETSEN

HET TEKSTVERBAND VAN ROM. 9: 6b—8.

III.

De gang van Paulus' betoog in Rom. 9 is als volgt te omschrijven.

De apostel heeft er hartzeer van, dat Israël het heil in Christus heeft verworpen. Nu gaat hij de oorzaak daarvan opsporen. En hij wil dan laten uitkomen, wat reeds in 8: 28 is gezegd, dat het voornemen Gods, de vrijmachtige verkiezing, de oorzaak en grondslag van het deelgenootschap aan het heil in Christus is. Hij wil komen tot de uitspraak van 9: 11, dat alleen de verkiezing Gods de beslissende factor is en blijft bij de aan-neming en bij de verwerping van Israël. Om tot de uitspraak van 9: 11 te komen moet volgens Paulus een heele weg worden afgelegd. Want hij gaat niet uit van de verkiezing, om zo o f te dalen en te besluiten tot geloof of ongeloof; neen: Paulus klimt van het zichtbare op tot het onzichtbare, klimt van

het geloof op tot de verkiezing, van het ongeloof tot de verwerping.

Israël heeft vele voor-rechten, vs 4 en 5; onder andere: de verbonden en de beloften. Wij lezen hier niet, dat Paulus in dezen tus-schen de Israëlieten onderscheid maakt. Calvijn zegt dan ook terecht (bij Rom. 9: 6): „dat de-beloofte der zaligheid aan Abraham gegeven aan allen toekomt, die hun afkomst naar het vleesch op hem terugvoeren, omdat zij aan allen, zonder uitzondering wordt aangeboden: en dat zij op dezen grond naar recht erfenamen en opvolgers van het met Abraham gesloten verbond worden genoemd, of, om met de Schrift te spreken, zonen der belofte-nis.“

Calvijn ziet dus alle Israëlieten als staande in het verbond, aan wien de beloften toekomen.

Toch heeft Israël het heil in Christus niet.

Uit welke oorzaak?

Ligt de oorzaak soms hierin, dat het Woord Gods („heel het verbond, dat God aan Abraham en Israël had geschonken, met al zijne toezeggingen“, Greijdanus, a.w. bladz. 413) zou vervallen zijn, d.w.z. dat Gods beloften als een bloem, wier bloem-bladen afvallen, uitvallen, zonder dat zich vrucht heeft gezet? Dat Gods beloften niet ernstig gemeend, krachteloos of bedriegelijk zijn?

Met kracht wijst Paulus die gedachte terug: „Dat is onmogelijk. Het is met Gods beloften en toezeggingen in orde.“ Israëls val is dus niet te wijten aan Gods verbond en beloften (vs 6a).

Maar waarom dan?

Wij zouden nu geneigd zijn direct naar de verkiezing te grijpen, doch Paulus doet dat niet. Neen, hij wijst allereerst op de zichtbare oor-z a a k: Israëls ongeloof, Israëls niet aannemen doch verwerpen van de beloften. „Want niet allen, die van Israël afstammen, zijn Israël“ (vs 6b). Dit spreekt dus over de onverantwoordelijke houding van Israël tegenover de verbondsbeloften. Niet alle Israëlieten, die van vader Jacob afstammen, van vader Jacob, die met God worstelde om den zegen der beloften en om die worsteling van God den naam Israël kreeg, welke naam beteekent: „die met God strijdt“, n.l. om den zegen des verbonds, — niet alle die Israëlieten zijn worstelaars met God om den zegen des verbonds, om het heil uit de belofte.

In dit versdeel (6b) is dus geen sprake van Gods doen tegenover de ongeloovige Israëlieten, maar van het doen der Israëlieten tegenover God in Zijn verbond. Het is dus puur inlegkunde in deze woorden reeds iets over de verkiezing en de verwerping Gods te lezen. Paulus begint niet meteen appelleren op Gods praedestinatatie maar met onze verantwoordelijkheid in het verbond. Want in dit zinsdeel: „Want niet allen, die van Israël afstammen, zijn Israël“, is de naam Israël den eersten keer de aanduiding van Jacob als stamvader, om de vleeschelijke, natuurlijke afkomst der Israëlieten aan te geven; en den tweeden keer heeft hij geestelijke beteekenis. Zoodat we kunnen parafraseren: „Want niet allen, die van vader Jacob afstammen, zijn als hij geestelijke worstelaars om den zegen des verbonds.“ Vandaar dat het onbegrijpelijk is, dat een hoogleeraar in de Nieuw-testamentische exegese (H. N. Ridderbos, De belofte van het genadeverbond, bladz. 14) durft schrijven: „Veeleer ligt de oorzaak (n.l. van het niet vervuld worden der heilsbelofte) daarin, dat niet allen, die van Israël afstammen, Israël zijn, d.w.z. niet allen dragers van de goddelijke belofte zijn“ (spatieering van hemzelf). Hier heerscht een vooropgezet dogmatisch oordeel over den tekst en z'n uitlegging! Keer op keer kan men in de lectuur die verkeerde uitlegging van deze woorden tegenkomen. En een hoogleeraar in de Nieuw-testamentische uitlegkunde moest er niet aan meehelpen die te bestendigen. 't Is inlegkunde hier over de verkiezing Gods of over het al dan niet drager — der belofte — te lezen. De tekst gaat er juist vanuit, dat alle Israëlieten dragers der belofte zijn, maar niet allen worstelen om den zegen uit de belofte, niet allen willen voldoen aan den eisch des verbonds, aan de nieuwe gehoorzaamheid des geloofs. De apostel begint dus met de verantwoordelijkheid in het verbond tegenover de geschonken belofte op den voorgrond te stellen.

En dan komt pas in de tweede plaats de vraag aan de orde: Hoe komt het nu, dat de Israëlieten niet begeerden en niet wilden? Want men zou kunnen vragen: Hing het dus van hen alleen, van hun vrijen wil af, of ze het heil uit de belofte zouden ontvangen?

Dit — wat men later pelagianisme en remonstrantisme zou noemen — wil Paulus bij den wortel wegsnijden door in het licht te stellen, dat Gods

vrijmachtige verkiezing beslist. Hij wil nu uitspreken gaan, dat door dat alles openbaar is, dat van het begin af tot het einde toe geheel Israëls geschiedenis hangt aan die verkiezing. Dat de Israëlieten alleen maar dragers der belofte zijn, omdat God hen in Izaak daartoe verkoort; en dat in het verbond ook die verkiezing beslist wie het heil, dat is de vrucht en de vervulling der belofte, ontvangt.

Paulus wil dus twee dingen duidelijk gaan maken:

1) de verkiezing tot het verbond, welke inhoudt, dat de verkiezende God aan de tot het verbond verkorenen Zijn belofte schenkt (vs 7—9);

2) de verkiezing tot zaligheid in het verbond, welke inhoudt, dat niet alle dragers der belofte het heil, de zaligheid, uit de belofte ontvangen, doch alleen zij, die door den HEERE daartoe vrijmachtig, onafhankelijk en vrij zijn verkoren, zonder eenigen grond voor die keuze in de gekozenen (vs 10—13).

De verzen 7—13 staan dus naast vers 6b, om een tweede oorzaak naast de eerste in vs 6b aan te geven, waarom Israël niet in z'n geheel, hoofd voor hoofd, het heil heeft ontvangen. Vers 6b noemt de n a a s t e oorzaak: het niet-willen van zoovele Israëlieten; en de verzen 7—13 grijpen daarachter terug naar de laatste oorzaak: Gods praedestinatatie tot en in het verbond.

a) Het eerste, n.l. de verkiezing tot het verbond, wordt duidelijk gemaakt in de verzen 7—9. Abraham had 8 zonen: Ismaël, Izaak en de zes bij Ketura (Gen. 25: 2). Allen dus zonen van Abraham, die met God in het verbond der genade stond (Gen. 15). Wij zouden dus zeggen: allen zonen van een bondsvader, dus allen verbondskinderen. Ook al was de moeder niet geloovig, toch kinderen des verbonds en dus heilig, gelijk Paulus zelf 1 KOR. 7: 14 uitspreekt. Doch de regel des verbonds, die nu geldt, ging toen, daarin Abrahams tent, niet door. Die 8 zonen zijn niet allen kinderen (der belofte), vs 7, omdat zij natuurlijke kinderen van Abraham zijn. Want in Abrahams tent greep iets zeer bijzonders plaats, wat later in de lijn van Izak nooit meer plaats greep, n.l. dit, dat de HEERE bij Abraham met Zijn verkiezingstus-schen beide kwam, om in dat verbondsgesin één van de 8 zonen aan te wijzen als drager van de Messiaansche heilsbelofte, met uitsluiting van de anderen. Hier werd de verkiezing tot het verbond in den Christus openbaar. 't Was Abraham duidelijk gezegd, dat drager van die belofte zou zijn Izaak, die door beloftekracht zou worden verwekt en ontvangen, zoodat Abraham wist, dat Ismaël en de zonen bij Ketura, die allen door vleeschelijke kracht, ja, gelijk Ismaël, tegen die belofte in, waren verwekt en ontvangen, niet „zijn zaad“ zouden heeten (vers 7b). Vers 9 herinnert uitdrukkelijk aan die belofte omtrent Izaak.

Wat wil nu Paulus met z'n teruggrijpen op dat handelen Gods in Abrahams tent in het licht stellen? Klaarblijkelijk toch wel dit, dat het ontstaan van Israël als volk z'n oorsprong en oorzaak heeft in de belofte Gods, dat de verkiezing Gods den oorsprong en de opkomst van het volk Israël beheerscht, daar de verkiezende God in Abrahams tent souverain tus-schen de zonen tusschentreedt om de belofte van het verbond in den Christus te binden aan Izaak en aan diens nakomelingen. De verkiezende liefde Gods is de laatste oorzaak, dat Izaak en diens afstammelingen in hun geslachten tot op Paulus' dagen toe dragers van die belofte zijn, met voorbijgang van de overige zeven zonen.

Doch dan is tegelijk gezegd, dat dat verkiezend en souverain handelen Gods daar „éinmalig“ was. D.w.z. dat de HEERE in een verbondsgesin als dat van Abraham slechts een deel der kinderen, in casu hier alleen Izaak, drager van de belofte des verbonds in Christus maakte, komt daarna niet meer voor in de geschiedenis van de geslachten en gezinnen in Izaaks lijn. De kinderen van Izaak en van Jacob en van Ruben etc. worden door het souveraine beschikken Gods niet meer onderscheiden en gescheiden als de kinderen van Abraham in het eerste lid. De souveraine beschikking van de belofte des verbonds in den Christus, gelijk die in Abrahams tent openbaar werd, houdt immers verband met de verkiezing van Izaak en diens nakomelingen als volk Gods (Deut. 32: 8 e.v. en andere plaatsen), dat Gods verbond en woorden ontving (Ps. 147: 19, 20).

Zoo alleen kan het geheel eigensoortige en „éinmalige“ van Gods verkiezing in Abrahams tent worden verstaan. En dan wordt men behoeft voor de fout, om naar analogie van deze beschikking Gods